

בע"א (חדרה) 28124-04-13 - איתמר ברוך נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 28124-04-13 - איתמר ברוך נ' עיריית חדרה שלום חדרה

בע"א (חדרה) 28124-04-13

איתמר ברוך

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[14.07.2013]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

עניינה של החלטה זו - "תביעה - בגין ביצוע עיקול בכוח בגין דוחות חניה הנושאים תו נכה כחוק" (כך במקור).

1. מכתב הטענות שהגיש המבקש ומהמסמכים שצורפו לו עולה כי בין השנים 2000-2003 קיבל כ-12 דוחות חניה, לשני כלי רכב. האחד מהם - רכב טויוטה מ.ר. 44-992-35 הנושא תו נכה כחוק (לו נרשמו 8 דוחות) והשני - רכב סובארו מ.ר. 60-256-03 שאינו בעל תו נכה (לו נרשמו 4 דוחות). לטענת המבקש מדובר בדוחות ישנים שמן הראוי היה כי המשיבה תבטלם, קל וחומר כאשר לא פעלה במשך השנים כנדרש ממנה על פי דין, לא דאגה למסירת דואר רשום בגינם, לא טיפלה בפניותיו משך השנים ולאחרונה אף שלחה גובה מטעמה שהתדפק על דלת ביתו וביקש לבצע עיקול.

2. עוד טוען המבקש כי דברי הדואר אותם טוענת המשיבה כי שלחה אליו, לא הגיעו ליעדם, שכן במועדים הרלבנטיים שהם בחו"ל, או בשירות מילואים והשכונה בה התגורר אותה עת הייתה שכונה בהקמה ודברי דואר רבים הלכו בה לאיבוד.

על כן מבקש המבקש להורות על ביטול הדוחות מושא הבקשה ולפסוק לו הוצאות.

3. לטענת המשיבה מדובר בבקשה שאינה מפורטת דיה, אשר לא נתמכה בתצהיר, הוגשה תוך שיהוי ניכר ומשחלפו המועדים הקבועים בחוק להגשת בקשה לביטול הדו"ח או בקשה להישפט, יש לראות את המבקש כמי שהורשע בעבירות שיוחסו לו.

4. לגופו של ענין טענה המשיבה כי היא שלחה למבקש הודעת תשלום קנס תוך שנה מיום ביצוע כל עבירה ועבירה, על פי כתובתו המצויה במרשם האוכלוסין ואין זה הגיוני שהוא לא קיבל אף אחת מ-12 ההודעות שנשלחו לו.

לכן מבקשת המשיבה לדחות הבקשה.

דיון

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המשיבה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמק.

5. ראשית, מדובר בבקשה לביטול דוחות שאינה מפרטת - לא את מספרי הדוחות אותם מבקש המבקש לבטל ולא את מועדי ביצוע העבירות.

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.09) שב בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 בציינו:

"נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון".

6. בענייננו, לא זו בלבד שהמבקש לא פירט טענותיו, אלא שהוא אף לא תמך הבקשה בתצהיר מטעמו. האסמכתאות אותן צירף המבקש לבקשה, אינן רלבנטיות להוכחת טענותיו, כפי שיובהר בהמשך.

ברי לכל בר בי רב כי במצב הדברים האמור אין ביכולתו של בית המשפט לבחון טענותיו של המבקש לגופן ואך מטעם זה דין הבקשה להידחות.

7. שנית, המבקש הגיש בקשתו בשיהוי ניכר, שכן מהחומר שצורף לתגובת המשיבה עולה כי את ההתקשרות עם המשיבה החל הוא לפחות ביום 4.2.07 (ראה נספחים א'-ו לתגובה).

נשאלת השאלה, אם כן, משלא נענה המבקש ונתקל "בחומה בצורה" כלשונו, מדוע לא מיהר הוא לפנות לבית המשפט בבקשה להארכת המועד להישפט, אלא המתין לפחות 6 שנים תמימות טרם הגיש הבקשה דנן?

לא מצאתי בבקשה טעם או הסבר לשאלה האמורה ואף בכך די כדי לדחות הבקשה.

8. שלישית, גם לגופו של ענין דין הבקשה להידחות.

עבירות חניה כגון אלה מושא הבקשה דנן הן עבירות קנס מסוג ברירת משפט שחלות עליהן הוראות סעיפים 228-230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"). הליך של ברירת משפט נפתח בהמצאה כדן של הודעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה.

9. תקנה 41(א) לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 (להלן: "התקנות") קובעת כי בעבירות קנס של העמדת רכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה.

10. תקנה 41(ב) לתקנות קובעת: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה".

11. תקנה 44 לתקנות קובעת כי בעבירות קנס "רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס... כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

12. ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם כרם (ניתן ביום 11.6.13), עמד בית המשפט העליון על הטעם העומד בבסיס חזקת המסירה בדואר בקבעו:

"בבסיס חזקת המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד עניינו בחובה החוקית של כל תושב לעדכן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו...הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המקרים...עוד מלמד הניסיון כי מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען...זוהי קביעה נורמטיבית הזקפת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החריג ויוצא הדופן - תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור החזקה...".

13. בענייננו, מדובר ב-12 דוחות אשר נרשמו למבקש בין השנים 2000 - 2003 ואת שלא עשה המבקש עשתה המשיבה בצרפה לתגובתה תדפיס ובו מפורטים כל הדוחות אשר ניתנו למבקש (נספח ז').

כן צרפה המשיבה אישורי דואר (נספח ח') מהם ניתן ללמוד כי נשלחה למבקש הודעת תשלום קנס בגין כל דו"ח ודו"ח, תוך שנה מיום רישום הדו"ח, קרי, מיום ביצוע העבירה, כנדרש בסעיף 225 לחסד"פ.

- מהאישורים עולה כי ההודעות נשלחו למבקש על פי כתובתו הרשומה במרשם האוכלוסין והמבקש אף לא טען טענה לסתור זאת.
14. טענתו של המבקש לפיה לא קיבל את ההודעות כי שהה בחו"ל או בשירות מילואים אינן יכולות לעמוד, שכן מתדיס הכניסות והיציאות מהארץ אותו צירף לבקשה עולה כי במועדים הרלבנטיים שהה המבקש בחו"ל לפרקי זמן קצרים של ימים ספורים ובאשר לשירות מילואים, איני סבורה כי יש בו כדי לפטור את המבקש, או כל אזרח אחר, מלאסוף דברי דואר הנשלחים אליו כדין.
15. את טענתו לפיה במועדים הרלבנטיים התגורר בשכונה בהקמה, אשר דברי דואר רבים בה לא הגיעו ליעדם, לא תמך המבקש בראיות.
16. יתרה מזאת, משמדובר במספר דוחות רב, להבדיל מדוח בודד, אזי טענתו המשתמעת של הנאשם לפיה לא קיבל אף אחד מהדוחות כנדרש על פי חוק, אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר.
- לאור כל האמור, אני דוחה הבקשה.
- המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.
- ניתנה היום, ז' באב תשע"ג, 14 ביולי 2013, בהעדר הצדדים.